Należytość pocztowa opłacona gotówką.
Nr. 1/150. Kraków, styczeń, luty, marzec 1939 r. Rocznik XXVII.

CZASOPISMO WŁAŚCICIELI REALNOŚCI

Organ Towarzystwa Katol. Właścicieli Realności w Krakowie.

Numer pojedynczy 40 gr.
Członkowie Tow. katol. właśc. realności w Krakowie, którzy zapłacą całoroczną wkładkę, otrzymują Czasopismo bezpłatnie, gdyż należytość za prenumeratę mieści się w opłacanej przez członków rocznej wkładce.

Redakcja i Administracja:
ul. Reformacka 7, parter.
TELEFON NR. 176-76.
Konto P. K. O. Nr. 407-771.
Redaktor odpowiedzialny:
DR MICHAŁ ŚWIGOST.

Ogłoszenia przyjmuje administracja: Kraków, ul. Reformacka L. 7, parter.
CENY OGŁOSZEŃ:
cała strona 120 zł., ½ str. 60 zł., ¼ str. 30 zł., ⅛ str. 15 zł., 1/16 str. 8 zł.
Krótkie firmowe 5 zł. jednorazowo.
Pozatem wedle umowy.

Biuro Tow. katol. właścicieli realności znajduje się przy ul. **Reformackiej 7, parter, tel. 176-76.** Członkom udzielają **bezpłatnie:**

a) **informacyj i porady prawnej** codziennie od godziny **11—12** przedpołudniem i od godziny **4—6** popołudniu Dr. Michał Świgost,

b) **informacyj i porad w sprawach podatkowych i skarbowych** emer. st. radca skarb. Władysław Laskowski w poniedziałki i czwartki od godz. **11·30** do godz. **12·30** w południe.

c) **bezpłatnych porad w sprawach budów, przebudów, instalacyj, remontu itp.** udziela referat techniczno-budowlany na zgłoszenie.

ODEZWA!

Miejski Obywatelski Komitet Pomocy Zimowej Bezrobotnym w Krakowie stwierdza, że szereg Członków naszej Organizacji nie spełnił obowiązku obywatelskiego, uchylając się od wpłacania świadczeń na rzecz pomocy zimowej bezrobotnym.

Komitet prosi o wywarcie nacisku i zwrócenie uwagi na to, że spełnienie tego obywatelskiego obowiązku leży w interesie ogółu Obywateli naszego miasta, gdyż tylko tą drogą może Komitet uzyskać potrzebne środki materialne, dla spełnienia ciążących na nim obowiązków wobec wielkiej ilości bezrobotnych w okresie zimowym.

W związku z tym prosimy P. T. Członków Towarzystwa, by zaległe świadczenia zechcieli jak najprędzej do kas Komitetu odprowadzić i przypadające wymierzone kwoty punktualnie wpłacać, gdyż żadną miarą nie możemy być ostatnimi w tej akcji. — W wyjątkowych wypadkach Miejski Obywatelski Komitet Pomocy Zimowej Bezrobotnym uwzględni bezwątpienia przedstawioną w krótkiej drodze indywidualną prośbę obywatela i wymiar obniży. Niedopuszczonem jest atoli uchylanie się od płacenia.

Mamy nadzieję, że odezwa nasza nie pozostanie bez skutku.

Zarząd Towarzystwa.

Nasze doroczne Walne Zgromadzenie

W niedzielę, 5-go marca 1939 r. w sali Towarzystwa Technicznego odbyło się doroczne Walne Zgromadzenie członków Towarzystwa Katolickich Właścicieli realności. Przewodniczył prezes sen. Aleksander **Adelmann**. Po jego zagajeniu sekretarz Dr. Świgost i skarbnik mgr. Wojas złożyli sprawozdania z działalności Zarządu i z rachunków w roku ubiegłym, poczym na wniosek Komisji kontrolującej Zgromadzenie udzieliło Zarządowi absolutorium z podziękowaniem za wytrwałość w niesłychanie trudnych warunkach.

Interesujący referat wygłosił mec. Dr. Lardemer na temat: „Podatek czy opłata wodociągowa".

Zmianę statutu referował Dr. **Mikulski**.

W dyskusji zabierali głos mgr. **Dziewoński**, radca **Dymek**, sędzia **Winiarski**, p. **Divan** i p. **Skóra**.

We wszystkich przemówieniach przebijała się nuta pesymizmu. Bo i jakże — mówiono — od długiego już szeregu lat własność nieruchoma pogrążona jest w niełasce społecznej i nie widać ratunku, gdyż tak zwane dojutrki nie doceniają, a raczej doceniać nie chcą, że rujnując własność nieruchomą, podcinają gałąź, na której sami siedzą.

Akcentowano nadmierne obciążenie starych domów miejskich podatkami, daninami i opłatami publicznymi, z których wielom brak racjonalnego uzasadnienia. Naprowadzano jako charakterystyczny przykład podatek wodociągowy, przewidziany przez ustawę wodociągową dla m. Krakowa, jako podatek lokalowy, który całkiem bezpodstawnie zamieniono na jakąś „stałą opłatę wodociągową" i przerzucono w całości na właścicieli domów. Dalej opłata kanałowa oparta na tej rzekomej opłacie wodociągowej i ustalona niezgodnie z postanowieniami ustawowymi a co więcej wbrew wyraźnemu orzeczeniu Najwyższego Trybunału Administracyjnego na 40% podatku wodociągowego obciąża znowu właścicieli domów, chociaż nie oni sami korzystają z urządzeń kanałowych. Albo wreszcie nie małe wydatki na obronę

Dołączono druk bezadresowy.

przeciwlotniczą i przeciwgazową. Wymogi, których negować niepodobna, które jednak kieruje się znowu tylko do właścicieli domów bez względu na to, że ze schronów i innych urządzeń korzystać będą wszyscy mieszkańcy domu, czy bloku, a nawet szersza publiczność.

Zebrani żądają równomiernego rozkładania ciężarów publicznych.

Za bezwzględne uważają też nakazy remontowe, jak one się ujawniały w roku zeszłym, bo wszystko to przy usztywnionych i obniżonych czynszach, przy niewypłacalności bezrobotnych i t. zw. moratorium eksmisyjnym przyprawia właścicieli domów o ruinę finansową, co znowu bezwątpienia nie przyczynia się do poprawy opłakanych stosunków mieszkaniowych w mieście.

Podnoszono wypadki rażącego zaniedbania budynków publicznych, których właściciele czy to Skarb państwa, czy samorząd powinni świecić przykładem, jeśli chodzi o nadanie miastu należytego wyglądu.

Postanowiono czynić starania o zmianę przepisów ustawowych w tym kierunku, ażeby nadbudówki w domach starych nie musiały być zaopatrywane w stropy żelbetowe, albowiem konstrukcja murów w starych domach takiego obciążenia niedopuszcza, a nakaz założenia żelbetonu równa się w tych wypadkach zakazowi budowy.

Przedstawiono orzeczenie Najwyższego Trybunału Administracyjnego w sprawie ciągnącej się od wielu lat, a dotyczącej umieszczania na domach latarek orientacyjnych i obowiązku ich oświetlania.

Orzeczenie Najwyższego Trybunału Administracyjnego, chociaż tymczasowe, nie jest dla zaskarżonej Władzy pomyślne.

Wreszcie dokonano zmiany statutu w tym głównie kierunku, ażeby umożliwić sprawniejszą łączność i funkcję katolickich właścicieli realności nie tylko na terenie m. Krakowa, ale także w miastach i miasteczkach krakowskiego Województwa.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 24 lutego 1939 r.

o poborze podatku dochodowego w formie ryczałtu na lata podatkowe 1939 i 1940.

(Dz. U. R. P. Nr. 17 poz. 103).

Na podstawie art. 23a ustawy o państwowym podatku dochodowym wprowadzonego ustawą z dnia 9 kwietnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 226) zarządzam, co następuje:

§ 1. Podatek dochodowy w formie ryczałtu na lata podatkowe 1939 i 1940 pobierany będzie od osób fizycznych osiągających dochody:

a) z przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, których świadczenia są przedmiotem zryczałtowanego podatku obrotowego w myśl rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 102),

b) z budynków, w których łączna ilość izb (§ 63 ust. (2) rozporządzenia Ministra Skarbu o wykonaniu ordynacji podatkowej — Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr 35, poz. 270) nie przekracza 20, przy czym korzystających ze zwolnienia od podatku dochodowego budynków nowowziesionych oraz części budynków nadbudowanych i przybudowanych nie bierze się pod uwagę,

c) z nieruchomości gruntowej o łącznym obszarze nie przekraczającym 50 ha, a na terenie województw: białostockiego, nowogródzkiego, poleskiego, wileńskiego i wołyńskiego — 100 ha,

jeżeli wymienione źródła dochodu były czynne w ciągu całego roku kalendarzowego 1938, osiągnięty przez płatnika w tym roku łączny dochód podlegający opodatkowaniu nie przekroczył zł. 7.200, oraz płatnik zaliczony został do ryczałtu przez właściwy urząd skarbowy w sposób określony w § 4.

§ 2. Zryczałtowanemu podatkowi nie podlegają osoby, które:

a) oprócz dochodów płynących ze źródeł wymienionych w § 1 osiągają lub osiągały w roku kalendarzowym 1938 jeszcze inne dochody, podlegające opodatkowaniu na podstawie działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 2, poz. 6),

b) dla bundynków lub gospodarstw wiejskich prowadziły w roku kalendarzowym 1938 księgi w rozumieniu art. 81 ordynacji podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 roku Nr. 14, poz. 134), bądź też prowadzą takie księgi w roku 1939, jeżeli okoliczność ta była znana urzędowi skarbowemu przed ostatecznym ustaleniem ryczałtu.

§ 3. (1) Celem ustalenia ryczałtu urząd skarbowy obliczy zryczałtowany podatek dla każdego płatnika na lata podatkowe 1939 i 1940 w jednakowych kwotach na każdy rok, biorąc pod uwagę: ogólną znajomość stosunków gospodarczych płatnika, posiadane konkretne dane co do wysokości osiąganych przez płatnika dochodów oraz skalę podatkową przewidzianą w art. 23 ustawy o państwowym podatku dochodowym wraz z ewentualną zwyżką lub zniżką z art. 26 i 27 tejże ustawy.

(2) Z kwoty zryczałtowanego podatku na rok podatkowy 1939 urząd skarbowy potrąci przedpłatę uiszczoną w myśl art. 39 ustawy na rok podatkowy 1939. Potrącenie przedpłaty nastąpi poczynając od pierwszej raty zryczałtowanego podatku (§ 6 ust. 2).

(3) Właściwość miejscową dla wymiaru podatku w formie ryczałtu określa się według przepisów art. 14 ordynacji podatkowej.

§ 4. (1) Urząd Skarbowy zawiadomi pisemnie każdego płatnika o zaliczeniu go do ryczałtu, podając w zawiadomieniu kwotę zryczałtowanego podatku na każdy rok, wysokość potrąconej przedpłaty na podatek dochodowy na rok 1939 oraz wysokość i termin płatności każdej raty (§ 6 ust. 2).

(2) Zawiadomienia te powinny być doręczone:

a) płatnikom, których wszystkie źródła dochodu położone są w okręgu urzędu skarbowego właściwego dla wymiaru podatku dochodowego (art. 14 ordynacji podatkowej) — w terminie do dnia 30 kwietnia 1939 roku,

b) pozostałym płatnikom — w terminie do dnia 30 czerwca 1939 r.

(3) Płatnikowi przysługuje prawo złożenia do urzędu skarbowego w ciągu dni 14 od daty doręczenia zawiadomienia, o którym mowa w ust. (1), pisemnego wniosku o ustalenie ryczałtu w kwocie innej, niż wymieniona w zawiadomieniu, bądź też o wyłączenie z ryczałtu. Wnioski te nie podlegają opłacie stemplowej (art. 142 pkt. 1 ustawy o opłatach stemplowych).

(4) Brak wniosku, o którym mowa w ust. (3), uważa się za zgodę na dokonane przez urząd skarbowy ustalenie ryczałtu. Tak samo traktuje się wniosek złożony po terminie. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. (1), otrzymuje wówczas moc nakazu płatniczego.

(5) Wniesiony w terminie wniosek płatnika o wyłączenie z ryczałtu powoduje automatycznie wyłączenie z ryczałtu na lata podatkowe 1939 i 1940, przy czym zawiadomienie urzędu skarbowego traci moc obowiązującą, a wymiar podatku dokonany zostanie na zasadach ogólnych.

(6) Wniesiony w terminie wniosek płatnika o ustalenie ryczałtu w innej kwocie, niż wymieniona w zawiadomieniu urzędu skarbowego, może urząd skarbowy uznać za zasadny. W tym przypadku wymiar zryczałtowanego podatku następuje w wysokości wymienionej we wniosku płatnika, a o wymiarze tym płatnik będzie zawiadomiony za pomocą nakazu płatniczego.

(7) Jeżeli wniesiony w terminie wniosek płatnika nie zostanie uznany za zasadny, wniosek ten rozpatruje naczelnik urzędu skarbowego lub jego zastępca przy udziale płatnika lub upoważnionego przez niego pełnoletniego członka rodziny bądź pracownika. Zawiadomienie o dniu wyznaczonym do rozpoznawania wniosku powinno być doręczone płatnikowi przynajmniej na 5 dni przed terminem. Wynik rozpoznanego przy udziale płatnika wniosku winien być ujęty w formę protokółu, zaopatrzonego w podpis naczelnika urzędu skarbowego lub jego zastępcy oraz płatnika lub zastępującej go osoby.

(8) W razie osiągnięcia porozumienia co do wysokości ryczałtu, wymiar zryczałtowanego podatku następuje w kwocie określonej w porozumieniu. O wymiarze tym płatnik będzie zawiadomiony za pomocą nakazu płatniczego.

(9) W razie nieosiągnięcia porozumienia płatnik zostaje wyłączony z ryczałtu, a podatek ustalony będzie na zasadach ogólnych.

(10) Niezgłoszenie się płatnika w wyznaczonym terminie bez dostatecznego usprawiedliwienia uważa się za cofnięcie złożonego wniosku. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. (1), otrzymuje wówczas moc nakazu płatniczego.

§ 5. Płatnicy, którzy nie zostali przez urząd skarbowy zaliczeni do ryczałtu w myśl § 4 ust. (1), podlegają opodatkowaniu na zasadach ogólnych.

§ 6. (1) Nakazy płatnicze na zryczałtowany podatek, przewidziane w § 4 ust. (6) i (8), powinny być doręczone płatnikom w terminie do dnia 15-go sierpnia 1939 r.

(2) Zryczałtowany podatek na lata 1939 i 1940 płatny jest corocznie w trzech równych ratach: do 15 września i do 15 listopada roku podatkowego oraz do 15 lutego roku następnego.

§ 7. Od nakazów płatniczych oraz od zawiadomień, które uzyskały moc nakazów płatniczych, nie mogą być wnoszone odwołania.

§ 8. Nie uiszczone w terminie raty zryczałtowanego podatku stanowią zaległość podatkową i podlegają przymusowemu ściągnięciu.

§ 9. (1) Jeżeli w ciągu roku kalendarzowego 1939 jedno lub więcej ze źródeł dochodu objętych ryczałtem wygaśnie, płatnikowi przysługuje prawo żądania umorzenia części podatku, przypadającej na rok podatkowy 1940 na wygasłe źródła dochodu.

(2) Wniosek płatnika powinien być zgłoszony na piśmie w terminie do dnia 31 stycznia 1940 r. Wniosek ten nie podlega opłacie stemplowej (art. 142 pkt. 7 ustawy o opłatach stemplowych).

§ 10. (1) Jeżeli w ciągu roku kalendarzowego 1939 ilość źródeł dochodu ulegnie zwiększeniu, urząd skarbowy wyłączy płatnika z ryczałtu na rok podatkowy 1940 i dokona wymiaru na ten rok na zasadach ogólnych.

(2) O zwiększeniu się ilości źródeł dochodu powinien płatnik zawiadomić urząd skarbowy w terminie do dnia 31 stycznia 1940 r.

(3) Jeżeli na skutek później ujawnionych konkretnych okoliczności faktycznych okaże się, że ryczałtem nie zostały objęte wszystkie źródła dochodu płatnika lub też płatnik posiadał źródła dochodu nie podlegające podatkowi w formie ryczałtu, urząd skarbowy uchyli wymiar zryczałtowanego podatku dochodowego na lata 1939 i 1940 i dokona wymiaru na te lata według zasad ogólnych.

(4) Od postanowienia urzędu skarbowego o wyłączeniu z ryczałtu lub uchyleniu wymiaru zryczałtowanego podatku w myśl przepisów ust. (1) i (3), przysługuje płatnikowi prawo wniesienia zażalenia do izby skarbowej za pośrednictwem urzędu skarbowego w terminie dni 14 od daty doręczenia postanowienia.

§ 11. Płatnicy, którym podatek wymierzono w formie ryczałtu, nie są obowiązani do składania zeznań o dochodzie (§ 63 rozporządzenia Ministra Skarbu o wykonaniu ordynacji podatkowej Dz. U. R. P. z 1937 r. Nr. 35, poz. 270) i do uiszczania przedpłat w myśl art. 39 ustawy na rok podatkowy 1940.

§ 12. Urzędom skarbowym służy prawo darowania skutków zaniedbania terminów ustalonych niniejszym rozporządzeniem.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Państwa z wyjątkiem województw poznańskiego i pomorskiego, górnośląskiej części województwa śląskiego, powiatu działdowskiego województwa warszawskiego oraz ziem odzyskanych w roku 1938.

Minister Skarbu: E. KWIATKOWSKI.

Dalsza akcja podniesienia wyglądu miast i osiedli

Pan premier Sławoj - Składkowski, jako Minister Spraw Wewn. skierował do wszystkich wojewodów i komisarza rządu na m. st. Warszawę nowy okólnik w sprawie podniesienia wyglądu miast i osiedli:

„Przypominając zarządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, wydane w latach ubiegłych a obowiązujące nadal w sprawie podniesienia wyglądu osiedli i ich stanu sanitarnego, polecam p. wojewodzie (p. komisarzowi rządu na m. st. Warszawę) w bieżącym roku zwrócić uwagę przede wszystkim na następujące okoliczności:

1) Wygląd domów w osiedlach, zwłaszcza w miastach winien być doprowadzony do stanu, odpowiadającego przepisom budowlanym przy zastosowaniu postanowień art. 377 i 380 Prawa Budowlanego.

2) Dla przeprowadzenia akcji uporządkowania anten w oparciu o przepis art. 388 ust. 2 Prawa Budowlanego naznaczony jest ostateczny termin do dnia 1. VII. 1939 r.

W międzyczasie władze administracji ogólnej winny dopilnować uporządkowania anten tam, gdzie z punktu widzenia technicznego będzie to możliwe.

3) W wielu miejscowościach ogrodzenia nie odpowiadają przepisom rozporządzenia ministra spraw wewnętrznych, wydanych w r. 1938. Należy przeto ogrodzenia te doprowadzić do stanu zgodnego z wymaganiami rozporządzeń z dnia 16. III. 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 182) i z dnia 30. VI. 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 373).

Ze względu na poczynione doświadczenia i warunki ekonomiczne życia w osiedlach wiejskich polecam stosować w porównaniu z wydanymi w roku ubiegłym zarządzeniami następujące ulgi:

a) bielenia względnie malowania płotów na wsi z powodu konieczności doprowadzenia do porządku wielu jeszcze płotów przenosi się na lata następne. Co do ogrodzeń w miastach obowiązują wydane dotychczas zarządzenia.

b) stosowanie drutu kolczastego przy budowie ogrodzeń przy drogach publicznych można dopuszczać tylko w razie, gdy nie będzie to narażać na niebezpieczeństwo życia i zdrowia ludzi oraz zwierząt domowych.

4) Ulice, place, jezdnie, parki, plantacje i targowiska winny być doprowadzone do porządku pod względem sanitarnym. Również baczną należy zwrócić uwagę na stan sanitarny obejść przy zabudowaniach zarówno w miastach, jak i w osiedlach wiejskich.

5) Od osób, które w ubiegłym roku uskuteczniły nakazane przez władze roboty nie należy żądać w bieżącym roku dokonywania dalszych remontów prócz tych, które z uwagi na bezpieczeństwo publiczne okażą się nieodzowne.

Natomiast należy szczególną zwrócić uwagę na osoby, które nakazanych przez władze w roku ubiegłym robót nie wykonały i pociągać je w pierwszym rzędzie do wykonania tych robót.

6) Akcja ta ma być ciągła a nie dorywcza, należy ją prowadzić systematycznie i planowo, ma ona iść poza dzielnice o charakterze reprezentacyjnym oraz główne szlaki i dotrzeć w głąb osiedli, do ich krańców, zazwyczaj jeszcze bardziej potrzebujących uporządkowania.

P. wojewoda (p. komisarz na m. st. Warszawę) zechce wydać bezzwłocznie zarządzenia przede wszystkim we wskazanym kierunku, bacząc, by dotyczące władze wyznaczały odpowiednie terminy do wykonania nakazanych robót przy określaniu ich kolejności.

Skuteczność wydanych zarządzeń i postępy prac w kierunku podniesienia wyglądu i stanu sanitarnego osiedli i sprawdzać będę osobiście".

OKÓLNIK MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH NR. 6 z dnia 8 lutego 1939 r. w sprawie ogrodzeń w miastach.

Do
P. P. Wojewodów i Prezydenta Warszawy.

Stosownie do przepisu § 5 ust. (1) rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 marca 1938 roku o sposobie odgradzania posiadłości i działek (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 182) ogrodzenia i ograniczenia posiadłości działek w miastach powinny być wykonywane w jednakowej wysokości i o jednolitym typie dla ulicy, drogi lub placu, albo ich części, przedstawiających element, wyraźnie wyodrębniający się z całości, a poza tym powinny odpowiadać charakterowi otoczenia.

Ustęp (2) tegoż § 5 powołanego rozporządzenia nakłada na władze policyjno - budowlane obowiązek ustalania sposobu budowy, zarysu, koloru oraz wysokości ogrodzenia od strony ulic, w razie gdy nie zostały ustalone w prawomocnym planie zabudowania.

Ponieważ zakładane przy niektórych ulicach w miastach ogródki przed domami powinny przyczyniać się do podniesienia estetycznego wyglądu zarówno domów, jak i ulic — przeto władze, określające na podstawie powołanego przepisu rodzaj i wysokość ogrodzeń, powinny dbać o to, by ogrodzenia oddzielające wspomniane ogródki od ulic czyniły zadość powyższym wymaganiom, a w pierwszym rzędzie miały jednolity i właściwy charakter dla odnośnych odcinków ulic, całych ulic lub dzielnic.

Jeśli chodzi o ogrodzenia przy ulicach o zabudowaniu zwartym, posiadającym na całej ich długości, bądź na długości pewnych odcinków ogródki przed domami, wysokość ogrodzeń powinna wynosić 1 mtr. 25 cm. — rzecz oczywista, o ile nie jest zastosowane przy danej ulicy odgraniczenie ogródków za pomocą żywopłotu albo niskiego krawężnika. Wyjątek stanowić mogą odgrodzenia, będące integralną częścią kompozycyjną architektury domu lub szeregu domów przy danej ulicy lub jej odcinku.

O powyższym podaję do wiadomości Panów Wojewodów i Pana Prezydenta m. st. Warszawy w celu wydania stosownym zarządzeń.

(—) SŁAWOJ-SKŁADKOWSKI,
Minister.

Kredyty remontowe

Wielokrotnie zgłaszane przez Stowarzyszenia skargi na upośledzenie kredytów remontowych przez lokalne Komitety Rozbudowy skłoniły Polski Związek Zrzeszeń do gruntownego zbadania tego zagadnienia w celu podjęcia akcji za zmianą obecnego stanu rzeczy, niekorzystnego dla właścicieli starych domów.

W tej intencji Związek przeprowadził w końcu ub. roku ankietę wśród stowarzyszeń, obejmującą nie tylko materiał statystyczny o wysokości i warunkach kredytów remontowych, udzielanych dotychczas przez właściwe instytucje, lecz także dane o potrzebach miejskiej własności nieruchomej w zakresie pomocy kredytowej na remont domów w poszczególnych miastach oraz postulaty tej własności co do zmian w praktyce, stosowanej obecnie przez Komitety Rozbudowy.

Po odbyciu szeregu konferencji z miarodajnymi czynnikami Związek opracował na podstawie zebranego materiału memoriał, który złożono w Min. Skarbu i władzom B. G. K., jako instytucji dysponującej kredytami budowlanymi.

W wyniku tej akcji biorąc za punkt wyjścia uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów, stwierdzić należy w zakresie kredytów remontowych, następujące korzystne zmiany:

1) Kredyty na remont domów są traktowane w uchwale równorzędnie z kredytami na budowę domów o małych mieszkaniach i przebudowę.

2) Wprawdzie kredyty remontowe nie są cyfrowo wydzielone z ogólnej sumy 43 milionów zł., przeznaczonej na cele budowlane, jednak wobec tego, że pożyczki na wznoszenie nowych budynków mogą być przyznawane wyłącznie dla domów o małych mieszkaniach, spodziewać się można zmiejszonego zapotrzebowania kredytów budowlanych, a więc przeznaczenia wyższych niż dotychczas sum na pożyczki remontowe.

3) Kredyty remontowe będą udzielane do wysokości 75% faktycznych kosztów nie tylko na remont domów, lecz również na przebudowę lokali niemieszkalnych na mieszkania, oraz dużych mieszkań na małe, nadto zaś na zaprowadzenie instalacji wodociągowej i kanalizacyjnej, jak również związaną z tym przebudowę.

Przez zaprowadzenie instalacji należy również rozumieć założenie takich urządzeń, jak łazienki, klozety itp. — w domach, które instalacje już posiadają. Natomiast nie odpowiadają tym warunkom koszty przyłączenia instalacji do miejskiej sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej.

4) Przewidziane jest uproszczenie formalności i obniżenie kosztów, związanych z uzyskaniem kredytu.

Zaleca się tedy członkom Towarzystwa występowanie o pożyczki remontowe w celu wyzyskania tego źródła kredytu, tym bardziej, że niewyczerpanie przez właścicieli domów sum, przeznaczonych na kredyty remontowe, może wywołać błędne wrażenie o zbędności tych kredytów.

PRZYGOTOWANIE DO OBRONY PRZECIWLOTNICZEJ I PRZECIWGAZOWEJ.

W Dzienniku Ustaw z dnia 8 lutego b. r. (Nr. 10 poz. 54) ogłoszone zostało rozporządzenie Rady Ministrów o obowiązkach osób fizycznych i prawnych oraz władz i instytucyj w dziedzinie przygotowania personelu obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w czasie pokoju.

Za personel obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej w myśl powyższego rozporządzenia uważane są osoby, wyznaczone na podstawie zgłoszenia ochotniczego do organów obrony osiedli jako całości, budowli, mających znaczenie publiczne oraz domów mieszkalnych.

Do organów obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej domów mieszkalnych mogą być wyznaczane z urzędu osoby w wieku od ukończonych lat 15 do ukończonych lat 60, zamieszkałe w tych domach, o ile nie mają już przydzielonej służby w obronie osiedli oraz budowli, mających znaczenie publiczne.

Osoby, pracujące poza terenem domu, w którym zamieszkują, są zwolnione od obowiązków, wynikających z pełnienia funkcyj w organach obrony tego domu w godzinach pracy.

Sposób i czas odbywania ćwiczeń przez personel obrony przeciwlotniczej domów mieszkalnych określają właściwe zarządy gmin. Zasadnicze przysposobienie przeprowadzane będzie przez specjalnie upoważnione do tego instytucje.

Obowiązek zaopatrzenia personelu wyznaczonego do organów obrony przeciwlotniczej i przeciwgazowej domów mieszkalnych w potrzebny sprzęt, środki i urządzenia oraz przystosowania i zabezpieczenia pomieszczeń do przechowywania tego sprzętu i środków ciąży na właścicielach tych domów, którzy też obowiązani są pokryć koszty z tym związane.

ZEW KRWI

Toczą się wydarzenia jak lawina, porywając i grzebiąc wszystko, co jeszcze wczoraj przedstawiało wartość materialną, druzgocąc wszystko, co stanowiło wartości moralne.

Jak w obliczu żywiołowych zjawisk lub cudów przyrody człowiek wraca do zabobonów, tak też cofa się obecnie w obliczu odpowiedzialności socjalnej jednostka, pozostawiając — w swej bezradności — troskę o losy społeczeństwa a więc i swoje własne losy tym, którzy są dość odważni lub zuchwali, by je chwycić we własne na pozór silne a w rzeczywistości słabe ręce. — „Posłannictwa“ tego waży się podjąć i jako „bohater“ wychodzi zwycięsko ten, który jest najbardziej „władczy“ i bezwzględny.

Opierając się na spaczonym światopoglądzie Fichtego, Mazziniego i Nietschego, których etyka przeciwstawia się chrystianizmowi, uważają ci „bohaterzy“ ludzkość tylko za „materiał doświadczalny“, który ma raczej wartość jako środek aniżeli jako cel. — Wedle teorii wspomnianych myślicieli celem jest wielkość jednostek niepospolitych. W ślad za tym nie zasługuje cała ludzkość na to, ażeby się nią zbytnio przejmować. Obojętnym jest wobec tego czy ogół cierpi, czy jest szczęśliwy. Ważnym jest tylko „bohater“, który jest dalekowzroczny, odważny, bezwzględny i predysponowany na „wodza“. Im większy rozlew krwi, tym bardziej bohaterski człowiek, który wychodzi w końcu zwycięsko z walki. — Pokój jest wobec tego rzeczą niegodną ponieważ w czasie pokoju, czynniki pobudzające „bohatera“ do działania, nie mają sposobności ujawnienia się. Dlatego też jedynie wiecznie trwające pogotowie wojenne i wojna mogą sprawić, że te cechy nie giną. Zanim się jednak nadarzy okazja do walki, ma szkoła, kino, prasa i radio podtrzymać ducha wojennego i zbiorową histerie w najszerszych warstwach ludności a w pierwszym rzędzie wśród młodzieży od najmłodszych lat. Ten nowy rodzaj wychowania ma zupełnie unicestwić wolność woli i uczynić z całego narodu jedno zbiorowe ciało. — Najskuteczniejszym straszakiem do osiągnięcia tego celu są zbrojenia innych państw i groźba zwycięskiej obcej konkurencji. — W braku właściwej strawy, karmi się dusze nienawiścią doprowadzić mającą (wedle instrukcji partyjnej jednego z państw totalnych z dnia 15. III. 1931) — do szału. Nienawiść i pogardę szerzy się wobec wszystkiego co obce, co tchnie demokracją, wobec każdego szermierza zasad pacyfizmu lub miłości bliźniego. Buta partyjna panoszy się w lokalach w czasie bezustannie inscenizowanych zebrań, obchodów, uroczystości i manifestacji. — Rezygnuje się z przyjemności za cenę sławy a wiedzę pragmatyczną zastępuje się wiarą, że prawdą jest to, czego się pragnie. Wolę ceni się bardziej niż uczucie lub poznanie a władzę bardziej niż szczęście osobiste. Propagując surowość obyczajów, czyni się to nie w duchu chrzescijaństwa, lecz w duchu Sparty — traktując ją jako środek do osiągnięcia władzy. — Doktryny przyjmuje się lub odrzuca się z motywów politycznych nie posługując się przy tym wcale pojęciem prawdy i fałszu. Cofa się wskazówki zegara do czasów XII wieku.

Te psychopatologiczne ideały ewangelii totalizmu unoszą dniem i nocą fale eteru — dla których nie ma zapory ani granic — na świat cały, a ten poza tym cudowny wynalazek, jakim jest radio, wylewa strumienie tego jadu, który jak zaraza zatruwa jed-

nostki o słabej woli lub o zbrodniczych instynktach. Lecz im więcej się więzienia zapełniają i im więcej jest świętokradztwa i niewinnych trupów, tym bliższy jest koniec tych, którzy świat w otchłań rozpaczy i cierpień wtrącili, gdyż jak powiada Żeromski „straszna jest zemsta krwi, przelanej niewinnie. Łamie krzywda miecz i w drzazgi trzaska pancerz“.

Z „Wieku Nowego“.

Komunikaty i informacje

ZAMIANA LOKALI.

Czy przestają podlegać ochronie lokatorów lokale, które najemcy zamienili między sobą po dniu 31-ym grudnia 1937 r. za wiedzą właściciela domu?

Według art. 2 litera n) ustawy o chronie lokatorów przepisom tej ustawy nie podlegają budynki lub ich części (sc. lokale), których najem kończy się po dniu 31 grudnia 1937 r.

W przypadku t. zw. zamiany lokali mamy do czynienia z zakończeniem najmu poprzedniego i rozpoczęciem nowego. Nie ulega bowiem wątpliwości, że lokator, zmieniający lokal, przestaje być najemcą zajmowanego dotychczas lokalu, za czym stosunek najmu tego lokalu, istniejący pomiędzy wynajmującym a lokatorem, ulega rozwiązaniu.

Pomiędzy tymi samymi osobami powstaje stosunek najmu, którego przedmiotem jest inny lokal, a więc nowy najem.

Z tych względów należy uznać, że lokale zamienione przez najemców po dniu 31 grudnia 1937 r. nawet za zgodą wynajmującego, przestały podlegać przepisom ustawy o ochronie lokatorów.

ANTENY ZBIOROWE.

Od pewnego czasu w całym prawie kraju ni z tego ni z owego wszystkie aparaty radiowe zaczęły działać gorzej. Sprawą zainteresowali się fachowcy i cóż się okazało? Fachowcy orzekli, że przyczyną 40-procentowego pogorszenia się odbioru radiowego są anteny zbiorowe. W przepisowej antenie zbiorowej nie ma części poziomej i z tego wynika większość zaburzeń.

POJĘCIE FUNDAMENTÓW PRZY ŻĄDANIU ULG PODATKOWYCH.

Min. Spraw Wewnętrznych okólnikiem z dnia 9 b. m. wyjaśniło władzom, sprawującym nadzór budowlany, które wydają zaświadczenia w celu uzyskania ulg, co należy rozumieć przez pojęcie fundamentów.

Według tych wyjaśnień, za fundamenty należy uważać w budynkach zwykłych, nie podpiwnicznych, podmurówkę lub mury, sięgające do wysokości izolacji poziomej nad przyległym terenem; w budynkach o konstrukcjach specjalnych, lub skomplikowanych, naprzykład szkieletowych oraz w budynkach posiadających kondygnacje poniżej poziomu terenu — za fundamenty należy uważać część, sięgającą do dolnej powierzchni podłogi najniższej kondygnacji.

Ministerstwo skarbu wydało okólnik, zalecający władzom skarbowym stosowanie tych samych zasad przy rozpatrywaniu podań o ulgi.

Prawo i Sądy

Konieczność rozbiórki budynku mieszkalnego. — Władza orzekająca na podstawie art. 380 prawa budowlanego o konieczności rozbiórki budynku mieszkalnego i zamieszkanego, winna w wypadku, jeśli właściciel domu nie ma możności rozwiązania umów najmu i opróżnienia budynku przed wyznaczonym terminem, traktować swą decyzję jako zawierającą także nałożenie na mieszkańców budynku publiczno-prawnego obowiązku opróżnienia przed terminem rozbiórki zajmowanych przez nich pomieszczeń; w tym zaś wypadku mieszkańcom odnośnego budynku przysługują uprawnienia stron w postępowaniu administracyjnym.

Wyrok N. T. A. z 7 maja 1938 L. rej. 5083/36.

Brak wskazania w decyzji prawa materialnego. Brak dokładnego wskazania w decyzji przepisu prawa materialnego, którym władza kierowała się rozstrzygając daną sprawę, a powołanie się jedynie na ogólne zasady tego prawa stanowi naruszenie przepisu art. 75 ust. 1 i 3 prawa o postępowaniu administracyjnym, poz. 241/1928 Dz. Ust.

Wyrok N. T. A. z 9 czerwca 1938 L. rej 16/89/36.

Wypowiedzenie mieszkania, którego właściciel potrzebuje. Jeżeli właściciel ofiarowuje lokatorowi drugie takie samo mieszkanie a nadto oświadcza gotowość zwrócenia kosztów wyprowadzenia się, wypowiedzenia należy uważać za uzasadnione, bo lokator nie ma interesu w zatrzymywaniu dotychczasowego mieszkania. W tym przypadku sam gospodarczy i prawny interes właściciela w wprowadzeniu się do własnego domu wystarcza do uzasadnienia wypowiedzenia mieszkania.

Orzecz. Sądu Najw. z 16 listopada 1927. III. Rw. 1470/27, Przegl. Pr. i Adm. 68/28.

Podatek dochodowy przy spadku. I. Konstrukcja ustawy o podatku dochodowym nie dopuszcza przerwy w opodatkowaniu pozostałego po zmarłym płatniku, a czynnego nadal źródła dochodu. Podlega ono opodatkowaniu, gdy stanie się częścią składową spadku wakującego (nie objętego); podlegać tedy będzie opodatkowaniu i w wypadku, gdy wejdzie bezpośrednio w skład mienia spadkobiercy.

II. Przyjęcie spadku w ciągu okresu gospodarczego pociąga za sobą wymiar podatku dla spadkobierców za cały rok gospodarczy.

Wyrok N. T. A. z 30 listopada 1933 L. Rej. 5502/30.

Drukarnia Udziałowa w Krakowie, ul. św. Tomasza 37, pod zarządem Romana Ferka.